

Käre kamrat.

Kär allt är förlor, så tag nyckeln,
som jag lägger i detta brev. Den höv
till mitt skrifbord tre öfversta lådor. Der
finner du mine anteckningar; de tillhöra dig
ensam. Kräms det mesta, använd hvad du
vill. Jag skulle velat ge dig planen till
"Allt dö" samt min stora roman, men jag kan=
mer mig så liknöjd för alla "verldsliga"
ting. Man är så egoistisk, käre gosse.
Jag ville så gärna gjöt dig till veljes
och väntat, som du bad mig om. Tack,
det gjorde så godt att någon ville hålla
en quar, att någon hållit en smula af en.
Du har alltid varit god och finhums-
lig, du skall ju aldrig bli nå ? Du skall

minnas mig och för min skull döma
niedt om oss starkare quinner, eller
rättare: de skall döma rättvist om oss och
icke stämpa oss blott som manns själösa
hänsmotrater. Det har ju aldrig förennits
erotik mellan oss, ingenting ohygigt, inget-
ting af art. Det har gjord rätt förhålland
så fint och fritt. Du har varit min vän
i ordets vackraste, innerligaste bemärkelse,
du har hänt aktning för mig, och en mans
aktning är det dyrbaraste en quinn kan
få. Jag har intet att dölja för dig, ty du
skall förstå allt. Du skall se hela, hela
beräkande drag i min karaktär, ty du
har mina stora hemliga bekännelser: un-
teckningarna. Men du skall förstå att det
finns slagg i allt.

Äf de smala, lösa anteckningsblad, som
i tusen överlag ligga i största skrif-
bordslådan, skall du se nägot som du tro-
ligen icke väntat. Det var naturligt att

det skulle sluta tragiskt; mina kärlor
äro så djupa och så våldsamma, den "os-
ändliga delbarheten" är icke för rådana na-
turer. Jag är för god att vara en lekral,
och jag är för lidelsefull att kunna givna
oss, eller rättare att -- ja nej om det.

Skälet hvarför jag dör är att jag
misslyckats i min konstnärströfan. Men
äfven en den andra konflikten skulle det
icke ha förennits annan räddning än dö-
den.

Det finns icke hat eller bitterhet i mitt
sinne emot honom. Han har följt sin na-
tur, liksom jag har följt min. Om det
är någonting han vill veta om mig, så säg
honom det öppet. Han skyllade mig för
dubbelhet, det var med orätt. Jag var skygg
derför att jag kände mig som ett uselt litet
kryp inför hans öfverlägsna intelligens
och hela personlighet, men dubbel var
jag icke; jag sökte blott dölja hur jag led.

Förslagsrätten till allt hvad jag gifvit och
allt hvad jag eger i manuskript är din. Men
det behöfs väl ett ordentligt testament. Men
skulle jag hära mig åt med det? Ty det
gäller icke om det ej är bevittradt.

De är nästan för god att bli en svensk för-
fattare. Men hvad du blir så arbeta, arbeta, arbeta.

Och bli så lyckelig och förujgram som jag
annan dig.